

BEX HOGAN

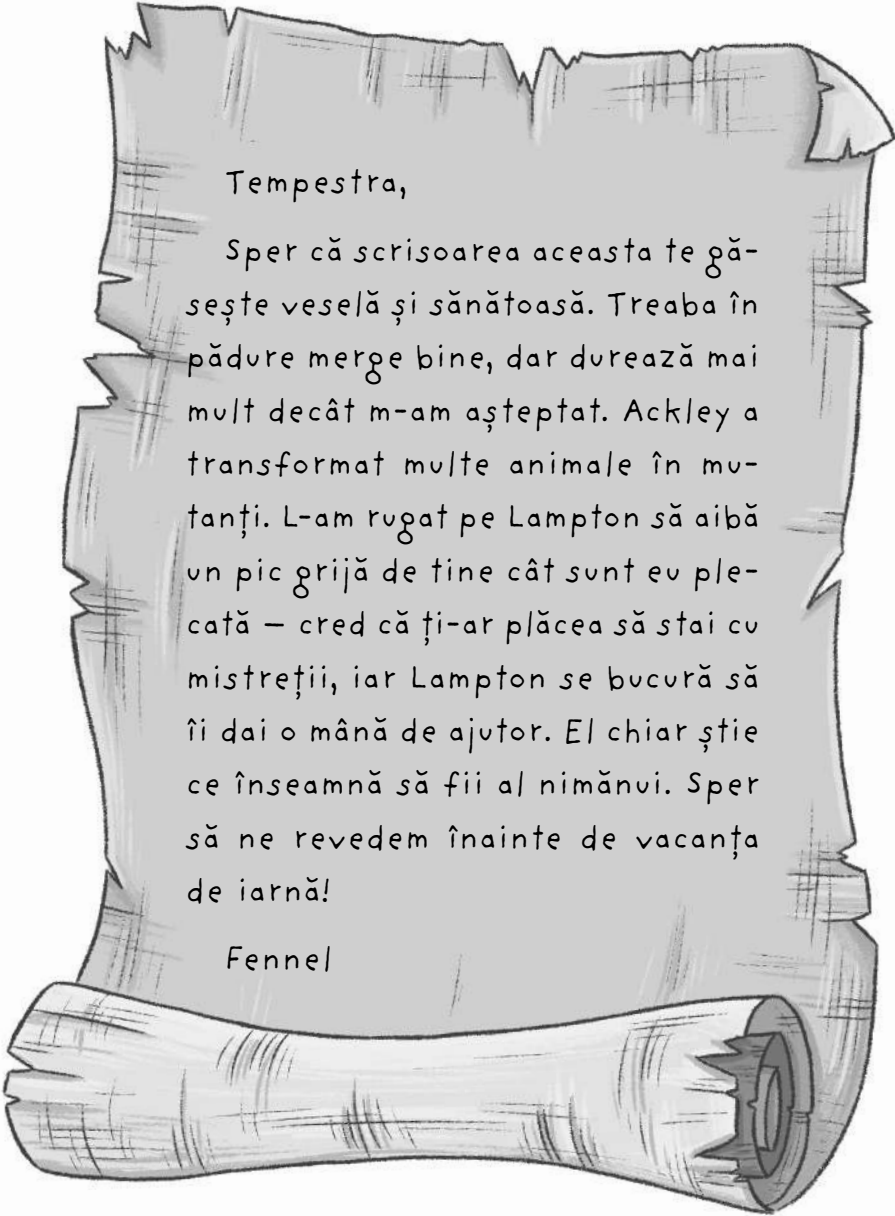
BRŔNTE
TEMPESTRĂ
ȘI
RĂZBOINICII DE GHEAȚĂ

Traducere din limba engleză
de Ioana Radu

Ilustrații de Hannah McCaffery

corint junior

Tempestra,

Sper că scrisoarea aceasta te găsește veselă și sănătoasă. Treaba în pădure merge bine, dar durează mai mult decât m-am așteptat. Ackley a transformat multe animale în mutanți. L-am rugat pe Lampton să aibă un pic grijă de tine cât sunt eu plecată – cred că ți-ar plăcea să stai cu mistreții, iar Lampton se bucură să îți dai o mână de ajutor. El chiar știe ce înseamnă să fii al nimănu. Sper să ne revedem înainte de vacanța de iarnă!

Fennel

SĂPTĂMÂNALUL CAVALERILOR

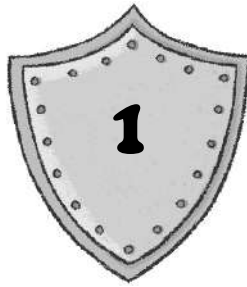
Weekendul acesta a avut loc turnirul anual „Bine ai venit, iarnă!”, iar acum că s-a terminat, avem un nou campion! Sir Montford Mallow, această stea în devenire a turnirurilor, a bătut recordul anterior, deținut de foarte mulți ani de sir Roland Ripple.

Întrebat cum se simte după această victorie, sir Mallow a declarat: „Dintotdeauna am știut că sunt capabil să devin cel mai bun cavaler din toate timpurile. Pentru mine nu-i vreo surpriză că am

câștigat și nici că am spulberat și orice record.” Sir Ripple nu a fost disponibil pentru comentarii.

Marele Montford Mallow

Verze

Bronte Tempestra se furișă tiptil spre țintă. Misiunea ei era una simplă: să captureze răufăcătorul. Respirația i se învălătucea în aerul rece, răsucindu-se precum un șarpe de abur înainte să dispară. Fata ridică încet arma. Nu trebuia s-o vadă nimeni. Acest lucru era esențial pentru reușita misiunii.

Se și vedea încununată de glorie! Cum, salvând școala, toată lumea avea s-o aclame! Cum profesorii aveau să declare o minivacanță de-o zi în cinstea ei, iar colegii aveau să-i fie atât

de recunoscători, încât aveau să-i cumpere cadouri și să se ofere să-i facă treburile, iar directorul școlii, să-i acorde o mențiune specială, pentru curaj extraordinar!

Bronte sări în față, lovind cu arma și...

PLEOSC!

Ateriză cu fața direct în noroi.

— Pe toate penele! mârâi fata și se ridică în picioare, cu noroiul prelingându-se de pe ea.

Răufăcătorul scrâșni tare, ca și cum ar fi răs de ea, iar Bronte miji ochii.

— Da, da, foarte amuzant, îi spuse porcușorului zburliu. Te prind eu până la urmă!

Își recuperează arma – în cazul de față, un ham – și scutură mare parte din noroiul de pe ea. Azi nu vor exista festivități de celebrare a curajului ei.

— Dar chiar e de *groază!* spuse Bronte cu ochii la Bleu, pisicul ei de gheață, care era destul de înțelept cât să stea departe de mâl. Sincer, de câte ori a scăpat până acum?

Bleu pufăi un nor de gheață.

— Exact, spuse Bronte. De prea multe ori.

În ciuda faptului că era duminică, Bronte se trezise devreme, într-o încercare inutilă de a mai recupera din temele cu care rămăsese în urmă. Doar că, înainte chiar să se apuce de scris eseul (*Zmeii: Prieteni sau dușmani?*), aceasta zărise cu coada ochiului mistrețul cel viclean călcând în picioare grădina cu legume.

Mistreții de luptă de la „Sir Sebastian” erau cel mai adesea hrăniți cu nori, dar ar fi putut de fapt să mănânce orice. Gheață, alge, ciulini, safire sau chiar rădăcini pline de noroi – *orice!* Porc nu făcea nici el excepție de la această regulă; în plus, era și extraordinar de hulpav. Poate că legumele erau aproooape pe ultimul loc pe lista lui de mâncăruri favorite, dar tot mâncare erau.

Bronte fusese convinsă că ar fi putut să-l prindă pe Porc și să-l bage înapoi în țarc, înainte ca acesta să mănânce *toate* legumele,

tocmai de-asta se și grăbise afară în acea dimineață rece de iarnă. Dar era clar că Porc nu avea nici cea mai mică intenție să renunțe la mic-dejunul său copios.

— Serios acum, aș fi zis că puteai să fii mai drăguț cu mine, mai ales că ți-am salvat viața, îi spuse Bronte, mergând cu pași mari spre el. Dacă n-am fi fost eu și Bleu, acum ai fi fost unul dintre monștrii lui Ackley și sunt sigură că el nu ți-ar fi dat să mănânci bunătăți!

Bronte se apropie și mai mult de locul în care Porc molfăia o gură mare de morcovi și țelină.

— Dacă vii cu mine, continuă, o să îți aduc resturi de la cină. Frunze crocante de viță-de-vie, umplute cu cremă dulce și merișoare.

Porc o privi neîncrezător, continuând să mestece lent. Bronte mai făcu un pas spre el.

— Și, dacă ești foarte cuminte, o să sparg și o să-ți presar și niște gheață sfărâmată pe deasupra, îi promise cu o voce mieroasă.

Fu de ajuns. Porc îi dădu voie să-i treacă hamul pe după cei doi colți și peste cap. Gheața sfărâmată era preferata lui.

— Vezi? îl întrebă Bronte, oftând ușurată. A fost așa de rău?

Porc îi răspunse cu o strașnică

RĂĂĂÂGĂÂIALĂĂĂĂ!

— Minunat, bombăni Bronte.

Râgâielile de mistreț puteau *înfiorător!*

— Haideți, le spuse ea lui Porc și lui Bleu.

Doar că de-abia apucaseră să facă doi-trei pași, că Porc guiță tare și o rupse la fugă – călcând în picioare brazda de legume și trăgând-o pe Bronte după el!

— Aoleeuuuuuuu! urlă Bronte, agățată încă de capătul funiei.

— Ce faceți voi doi acolo? tună o voce serioasă, care-l făcu pe Porc să încremenească, iar pe Bronte, să se uite în sus și să clipească de mai multe ori, încercând să vadă ceva prin noroiul care îi rămăsese în ochi.

Lampton, care avea grijă de mistreții de luptă, încerca din răspuțeri să pară supărat, dar se chinuia să-și ascundă zâmbetul.

— Porc a scăpat din nou, i-a explicat Bronte, ridicându-se în picioare, cu ochii după Bleu, care, după câte se părea, o luase la fugă spre țarcurile mistreților, lăsând-o să se descurce singură cu tot dezastrul.

— Observ. Măcar de data asta n-a scăpat în șopronul cu nori, să mănânce toate proviziile, oftă Lampton. Ce ne facem noi cu tine? întrebă el, scărpinând râtul păros al porcului.

Porc doar fornăi.

— E de la colții ăștia strălucitori, continuă Lampton. De când îi ai, n-a mai fost ușă și nici gard pe care să nu le dărâmi, zise și se uită la Bronte. Dar oare *cum* i-or fi apărut, ai idee?

Bronte roși, apoi lăsă privirea în pământ.

Nu trecuseră multe săptămâni de când fata, care de abia începuse școala la „Sir Sebastian”, descoperise un plan diabolic în

Pădurea cea Bătrână, în care un om de știință pe nume Ackley făcea mutații genetice, transformând toate animalele pădurii în monștri. Acesta sperase să atace cele două școli pentru membrii familiilor regale din Tărâmul Educației – Colegiul de prințese Ascultătoare, Cutezătoare și Autentice (C.A.C.A) și Colegiul de inițiere în Independență a Regilor Curajoși (C.I.R.C). Ar fi fost primul pas al planului său de revendicare a tronului Regatului Stejarului.

Directorul școlii, sir Blake, închisese ochii la toate astea, apoi se pensionase, dezonorat. Înlocuitorul lui, sir Calliphus, hotărâse să țină totul secret, ca să protejeze reputația școlii. Așa că o instruiseră pe Bronte să nu vorbească niciodată despre cele întâmplate. Singurii care mai știau ce se întâmplase erau cei mai buni prieteni ai lui Bronte, Tonkins și Ellie, și profesoara ei preferată, lady Fennel. A, și lord Errol, din Cel Dintâi Batalion al Grifonilor.

Sir Calliphus explicase noii colți strălucitori ai lui Porc printr-o fluturare a mâinii, bâjbâind un:

— Se mai întâmplă.

Și totuși, era absolut evident că Lampton nu-l crezuse. Încercase deja de câteva ori să scoată adevărul de la Bronte. Fata ar fi vrut să-i poată spune că Porc suferise mutații genetice și că, deși schimbările fuseseră anulate, colții de diamant îi rămăseseră. Era sigură că putea avea încredere în Lampton. Dar nu voia să aibă de-a face cu sir Calliphus.

Lampton oftă.

— Se pare că o să-mi petrec restul zilei reparându-i țarcul. Ce zici, n-ai putea să mă ajuți și tu să răzbec cu bălegarul?

Bronte ezită. Chiar trebuia să-și termine eseul, dar îi făcea plăcere să-l ajute pe Lampton.

— Pot să mă schimb mai întâi? întrebă ea, zâmbind.

— Dacă vrei tu, dar de murdărit tot te vei murdări. Ah, și ai face bine să mergi să-i spui și lui Chef ce s-a întâmplat aici, adăugă Lampton pe un ton mai spăsit. Avertizează-l că n-au supraviețuit decât verzele.

Perfect, se gândi Bronte, târșâindu-și picioarele înapoi spre casa ei din copac. Verze la ceai! Nici măcar Porc n-a vrut să le mănânce pe-alea!